

Υπάρχουν οι άνθρωποι που σκέφτονται δυναμικά. Υπάρχουν και οι άνθρωποι που σκέφτονται στατικά.

Υπάρχει η Δημοκρατία. Υπάρχει και ο φασισμός.

Υπάρχουν τα Ανθρώπινα Δικαιώματα. Υπάρχει και η βαρβαρότητα.

Υπάρχει η Ελευθερία. Υπάρχει και η ζωή μέσα στο φόβο.

Η Ελευθερία υπάρχει μόνο όταν τα Ανθρώπινα Δικαιώματα είναι σεβαστά εμπράκτως.

Για να είναι σεβαστά εμπράκτως τα Ανθρώπινα Δικαιώματα είναι απαραίτητη μια αληθινή Δημοκρατία.

Η ύπαρξη μιας αληθινής Δημοκρατίας βασίζεται στη συλλογική επιλογή των πολιτών να αναθέτουν την ευθύνη διαχείρισης των κοινών, σε έντιμα πρόσωπα που σκέφτονται δυναμικά.

Η αξιοκρατία βασίζεται στη συμπόνοια. Όταν οι πολλοί συμπονέσουν ο ένας, τον άλλον, τότε, ο καθένας, βάζει σε δεύτερη μοίρα τα βραχυπρόθεσμα μικροσυμφέροντά του και σε πρώτη, το κοινό καλό.

Η συμπόνοια για να ανθίσει έχει ανάγκη τις σχέσεις προσώπων. Η συμπόνοια, είναι η ειδοποιός διαφορά εκείνων των μικρών (μέχρι, περίπου 150 πρόσωπα) κοινωνικών ομάδων εντός των οποίων τα μέλη τους αυτοπροσδιορίζονται με βάση την ποιότητα των σχέσεών τους με τα υπόλοιπα πρόσωπα, αυτών των κοινωνικών ομάδων.

Ο άνθρωπος, για να ζήσει σε μια ευτυχισμένη πόλη, συνάπτει σχέσεις προσώπων με όλους τους συμπολίτες του. Και τιμά αυτές τις σχέσεις, με εντιμότητα και εμπιστοσύνη. Σε κάθε άλλη περίπτωση, αργά ή γρήγορα, ο ίδιος, ίσως θα ζήσει σε μια, κάποιου είδους, “ανοχύρωτη πόλη”.

Ειδοποιός διαφορά, της ευτυχισμένης πόλης από την “ανοχύρωτη πόλη” είναι η επικράτηση της δικαιοσύνης.

Μακάρι, καμιά πόλη, καμιάς χώρας, πουθενά στην υφήλιο, ποτέ ξανά, να μην αφεθεί από τους πολίτες της, “ανοχύρωτη”!

Μακάρι, κανένα ανθρώπινο πλάσμα, ποτέ ξανά, να μην αφεθεί από τους συμπολίτες του έρμαιο της απανθρωπίας που συνεπάγεται η διαχείριση εξουσίας από άτομα με στατικό τρόπο σκέψης.

Μακάρι, οι πληγές που συσσωρεύτηκαν πάνω στη συλλογική συνείδηση των λαών, να τους οδηγήσει, επιτέλους, στη μη βία, τη φιλία, την ειρήνη και τη δημιουργική συνεργασία.

Ανοχύρωτη πόλη

Βερολίνο, λίγο μετά την είσοδο των Ρώσων στρατιωτών. Ο Άντονι Μπίβορ περιγράφει τον πόλεμο μετά τον πόλεμο σε μια πόλη που βρίσκεται σε πλήρη αποσύνθεση. Πηγή: www.lifo.gr

Οι πόλεμοι - όταν μάλιστα φέρουν στο κούτελο και την εφιαλτική επιγραφή «Παγκόσμιοι» - δεν αποτελούν μόνο τερατώδεις κινητοποιήσεις πληθυσμών, στρατευμάτων, μοντέρνων όπλων, επιτελείων και πάσης φύσεως υλικών αλλά και καταστροφών και καταστρατηγήσεων των πιο απόλεμων υπάρξεων και στοιχείων· για παράδειγμα, τι φταίνει τα νήπια και γιατί να χάνονται; Τι φταίνει τα υποζύγια και τα δάση; Οι λίμνες και τα ποτάμια; Οι βιασθείσες γυναίκες; Έχοντας μιλήσει στο προηγούμενο σημείωμα για το βιβλίο του Βεράχεν, ο συνειρμός μάς οδήγησε στα δύο βιβλία του Αντονι Μπίβορ (Βερολίνο και Στάλινγκραντ, αμφότερα στις εκδόσεις Γκοβόστη) που προσφέρουν στον αναγνώστη μια σφαιρική άποψη τόσο για τη ρωσική εκστρατεία όσο και για τη γερμανική άμυνα. Χώρες εν πολέμω και οι δύο, προ- κάλεσαν ή υπέστησαν τον θάνατο εκατομμυρίων ανθρώπων που, σημειωτέον, δεν χάθηκαν (μόνο) σε μάχες. Ενώ η ναζιστική Γερμανία κατέρρεε, κυκλοφορούσε το γνωστό βερολινέζικο σχόλιο: η μόνη υπόσχεση που κράτησε ο Χίτλερ είναι αυτή που είχε δώσει πριν ανέλθει στην εξουσία: «Δώστε μου δέκα χρόνια και η Γερμανία θα γίνει αγνώριστη!». Δύο μόνο ζητήματα -κυρίως επειδή δεν είναι ιδιαίτερος γνωστά- προτιμήσαμε να θίξουμε σχετικά με το «αγνώριστο» Βερολίνο: την τύχη των Ρώσων στρατιωτών που πάτησαν τη γερμανική πρωτεύουσα κι επίσης το δράμα των Βερολινέζων Γερμανίδων που «υποδέχτηκαν» τους Ρώσους. Καθώς το ρωσικό στράτευμα μπήκε στο Βερολίνο, οι απορίες των στρατιωτών ήταν εύλογες: τι έπραξαν κατά τη διάρκεια του πολέμου οι Γερμανοί κομμουνιστές; Γιατί δεν ήταν μέλη της αντίστασης; Γιατί η γερμανική εργατική τάξη δεν πολέμησε τον Χίτλερ; Αλλά η πιο σκληρή απορία τους είχε να κάνει με κάτι διαφορετικό. Μπαίνοντας σε εγκαταλελειμμένα χωριά, οι Ρώσοι φαντάροι γίνονταν έξαλλοι διαπιστώνοντας ότι το επίπεδο ζωής των αγροτών δεν μπορούσε να συγκριθεί με το δικό τους· αγανακτούσαν στη σκέψη ότι οι Γερμανοί εισβολείς, που ζούσαν τόσο καλά, είχαν εκστρατεύσει στην ΕΣΣΔ για να τη λεηλατήσουν και να την καταστρέψουν. Ο Αγκρανένκο σημείωνε στο ημερολόγιό του: «Πώς να τους φερθεί κανείς, σύντροφε λοχαγέ; Ήταν εύποροι, έτρωγαν καλά, είχαν ζώα, κήπους με λαχανικά και μηλιές. Και εισέβαλαν στη χώρα μας. Πήγαν μέχρι το σπίτι μου, στο Βορονέζ. Γι' αυτό, σύντροφε λοχαγέ, πρέπει να τους στραγγαλίσουμε... Λυπάμαι μόνο τα παιδιά, παρότι είναι παιδιά των Φρίτσιδων». Αυτά τα έλεγαν οι φτωχοί φαντάροι. Άλλα, όμως, έλεγαν οι σοβιετικοί πολιτικοί καθοδηγητές που, αντικρίζοντας τα γερμανικά κελάρια, «αηδίασαν με την αφθονία»... Τα περισσότερα σπίτια είχαν ραδιόφωνο, φυσικότατα λοιπόν οι Ρώσοι φαντάροι ένιωθαν κατάπληξη και φθόνο αναμειγμένο με θαυμασμό, βλέποντας τ' αγροκτήματα της Ανατολικής Πρωσίας, αίσθημα που κατέληγε στο συμπέρασμα ότι η ΕΣΣΔ δεν ήταν «ο παράδεισος των εργατών και των αγροτών». Η υπηρεσία λογοκρισίας των επιστολών που έστελναν οι φαντάροι στα σπίτια τους ανακάλυψε πανικόβλητη ότι εγκωμίαζαν τη ζωή των αντιπάλων τους και μάλιστα παρέθεταν «αντισοβιετικά αποσπάσματα από ομιλίες του Χίτλερ». Μάλιστα, οι Σοβιετικοί καθοδηγητές κατέστρεφαν τον πλούτο των μεσοαστικών σπιτιών, επειδή οι φαντάροι πίστευαν ότι ανήκουν σε Γερμανούς βαρόνους. ... Το ζήτημα των στρατιωτών που είχαν περάσει τα σοβιετικά σύνορα και είδαν τον γερμανικό κόσμο να ζει ευημερώντας για τη σταλινική νοοτροπία ισοδυναμούσε με προδοσία. Πώς θα εντασσόταν και πάλι ο ανυποψίαστος φαντάρος στη σοβιετική κοινωνία, όταν η προπαγάνδα περί «σοβιετικής πατρίδας» είχε γελοιοποιηθεί; Κάτι ανάλογο είχε συμβεί στη ναπολεόντεια περίοδο, όταν οι Ρώσοι εισέβαλαν στη Γαλλία το 1814 κι εκόντες άκοντες συνέκριναν τη γαλλική ζωή με τις δικές τους συνθήκες

διαβίωσης. Σοβούσε, με άλλα λόγια, ένα μέγα πολιτικό ζήτημα που διαρκώς έρρεπε προς έναν ύπουλο αντι-σοβιετισμό, ο οποίος δυσφημούσε τη σοβιετική κυβέρνηση. Συνεπώς, δεν εκπλήσσει κανέναν η πληροφορία ότι τη χρονιά της νίκης 135.056 στρατιώτες και αξιωματικοί καταδικάστηκαν σε στρατοδικεία για «αντεπαναστατικά εγκλήματα». Η κυβέρνηση λάβαινε τα μέτρα της. Ειδικά για τους πρώην αιχμαλώτους πολέμου, ο Στάλιν εξέδωσε διαταγή για την οργάνωση στρατοπέδων όπου θα κρατούνταν Σοβιετικοί πολίτες, οι οποίοι είχαν συλληφθεί ως όμηροι. Διόλου παράδοξο ότι 11 στρατηγοί που είχαν αιχμαλωτιστεί από τη Βέρμαχτ καταδικάστηκαν σε θάνατο. Οι αριθμοί είναι συνταρακτικοί. Στην ΕΣΣΔ είχαν επιστρέψει 5.500.000 άνθρωποι, απ' τους οποίους 1.833.567 ήταν αιχμάλωτοι πολέμου· 339.000 χιλιάδες από αυτούς, λοιπόν, εστάλησαν στα γκούλαγκ ως πιθανοί «εχθροί του κράτους». Μιλούν ακόμη για αθρόες εκτελέσεις Ρώσων στρατιωτών με το που πάτησαν το πόδι τους στην πατρίδα - απλά και μόνο επειδή είχαν δει με τα ίδια τους τα μάτια τον καπιταλιστικό κόσμο. Μια άλλη πτυχή της σοβιετικής κατοχής του Βερολίνου ήταν η πρωτοφανής μεταχείριση των Γερμανίδων. Μολονότι αναφέρονται περιπτώσεις φαντάρων που τιμωρήθηκαν επειδή επέδειξαν «αστικό ανθρωπισμό» έναντι των αμάχων, η συντριπτική πλειονότητά τους παραδόθηκε στην ωμότητα των βιασμών. Οι ηλικίες δεν υπολογίζονταν· από κοριτσάκια 12 ετών ίσαμε γριάες γυναίκες ογδόντα ετών, η μεταχείριση ήταν απλή: βιασμοί ομαδόν, εξευτελισμοί και σεξουαλικά μαρτύρια που συχνά τελούνταν ενώπιον παιδιών. Ο επικεφαλής της Κομσομόλ δεν δίστασε να πει ότι «δύο εκατομμύρια παιδιά μας γεννήθηκαν στη Γερμανία». Επρόκειτο για ένα σεξουαλικό όργιο που αποσιωπήθηκε από τους Ρώσους ιστορικούς, όπως άλλωστε και οι βιασμοί Ουκρανών, Λευκορωσίδων και Ρωσίδων που είχαν απελευθερωθεί απ' τα γερμανικά στρατόπεδα εργασίας. Ο Στάλιν, βέβαια, είχε επιτρέψει στους αξιωματικούς να έχουν μια «γυναίκα εκστρατείας», πλην όμως οι εξευτελισμοί των Γερμανίδων ήταν άλλου ποιού, καθώς και οι συχνές αυτοκτονίες τους. «Η άφιξη του εχθρού στις πύλες της πόλης οδήγησε σ' ένα είδος παράπλευρου αποτελέσματος του φυσικού νόμου που συνδέει τον θάνατο με τη σεξουαλική ωμότητα κι έκανε τους νεαρούς στρατιώτες να θέλουν απεγνωσμένα να χάσουν την παρθενιά τους. Οι κοπέλες, γνωρίζοντας πολύ καλά τον κίνδυνο του βιασμού, προτιμούσαν να δοθούν πρώτα σε κάποιον Γερμανό παρά σε κάποιον μεθυσμένο και ίσως βίαιο Σοβιετικό στρατιώτη. Τέλη Απριλίου επικρατούσε ένα αληθινό "αίσθημα αποσύνθεσης" με πολύ πιετό και αδιάκριτο ζευγάρωμα στις αίθουσες του Ραδιοφωνικού Σταθμού. Η αφροδίσια επίδραση του θανάσιμου κινδύνου είναι σύνθηρες φαινόμενο στην Ιστορία». Συνάμα, είχε επέλθει και μια ριζική μεταλλαγή στο θυμικό των Γερμανίδων, που άρχισαν να νιώθουν οίκτο για τους πρώην ναζί -τους ισχυρούς άνδρες-, καθώς ο μύθος τους είχε καταρρεύσει. Μια Γερμανίδα έγραφε στο ημερολόγιό της: «Παρατηρώ ότι τα συναισθήματα όλων σχεδόν των γυναικών έχουν αλλάξει απέναντι στους άνδρες. Τους λυπόμαστε, φαίνονται δυστυχισμένοι και ανίσχυροι. Είναι το ασθενές φύλο. Ένα είδος συλλογικής απογοήτευσης μεταξύ των γυναικών μοιάζει να μεγαλώνει κάτω απ' την επιφάνεια. Ο ανδροκρατούμενος ναζιστικός κόσμος έχει καταρρεύσει...». Εντούτοις, το ναζιστικό καθεστώς δεν επέτρεψε να κηλιδωθούν οι γυναίκες απ' τον πόλεμο, γι' αυτό υποστήριζε ότι αγωνίζονται στο πλευρό των ανδρών. Στην περίπτωση ενός συλλογικού βιασμού, όπου η μια αδελφή υπέστη τα πάνδεινα και η άλλη σώθηκε από τύχη, η εχθρότητα της παθούσας ήταν τόσο μεγάλη, ώστε οι δύο αδελφές δεν ξαναμίλησαν μεταξύ τους. Η αιτία; «Γιατί να το πάθω εγώ και όχι εσύ;». Χωρίς καμιά υπερβολή, αυτό το αφροδίσιο μαρτυρολόγιο, όπου το ρωσικό αίμα έσμιγε με το γερμανικό, θα οδηγούσε σε μια γενιά παιδιών που θ' αποτελούσαν νέο λαό. Ο Μπόρμαν, μέσω των γκαουλάιτερ, γνωρίζοντας ήδη ότι οι γιατροί πραγματοποιούσαν αμβλώσεις σε

πολλά θύματα βιασμού, αποφάσισε να παρέμβει, εκδίδοντας μian οδηγία «άκρως απόρρητη». Κάθε γυναίκα που ζητούσε άμβλωση όφειλε πρώτα ν' ανακριθεί από έναν αξιωματικό, ώστε να διαπιστωθεί αν είχε όντως βιαστεί από στρατιώτη του Κόκκινου Στρατού, όπως ισχυριζόταν. Τότε μόνο επιτρεπόταν η άμβλωση. Περισσότερο ν' αναφέρουμε πόσοι γάμοι διαλύθηκαν, όταν κάποιοι Γερμανοί στρατιώτες επέστρεψαν στα σπίτια τους. Οι Γερμανοί, γράφει ο Μπίβερ, είχαν σοκαριστεί από την έλλειψη πειθαρχίας του Κόκκινου Στρατού και την αδυναμία των αξιωματικών να ελέγξουν τους άνδρες τους, με εξαίρεση τις ακραίες περιπτώσεις, που τους πυροβολούσαν επιτόπου. Οι γυναίκες, πάντως, αντιμετώπιζονταν με απόλυτη αδιαφορία και σαρκασμό, όταν παραπονούνταν για τους βιασμούς. «Αυτό; Ε, σίγουρα δεν σας έκανε κακό! Άλλωστε, οι άνδρες μας είναι όλοι υγιείς!». Ούτε αυτό ίσχυε βέβαια, διότι τα διάφορα νοσήματα χάλαγαν κόσμο... Άνδρες εν πολέμω!

Πηγή: www.lifo.gr

Sad Violin

{youtube}gluotFZnBtk{/youtube}

Υ.Γ. 1: Αγαπώ και τιμώ, τόσο τον Γερμανικό λαό, όσο και τον Ρωσικό λαό. Στους προσωπικούς μου φίλους περιλαμβάνονται, Γερμανοί και Ρώσοι πολίτες, από τους οποίους, κάποιους, αγάπησα περισσότερο από όσο, οι ίδιοι, ίσως μπορούν να φανταστούν. Επέλεξα εντελώς τυχαία τα παραπάνω ιστορικά δεδομένα. Σε παρεμφερή θέση με εκείνη, των δύο αυτών υπέροχων λαών, δυστυχώς, έχουν βρεθεί, λίγο ή πολύ και όλοι οι υπόλοιποι λαοί. Ας διαβάσει, ο αναγνώστης και ας καταλάβει, τη ματαιότητα και την αναποτελεσματικότητα της βίας.

Υ.Γ. 2: η φωτό από [εδώ](#) και [εδώ](#).

Υ.Γ. 3: η βαρβαρότητα του πολέμου με αφήνει άναυδο και μου προκαλεί μια αδιόρατη επιθυμία να γονατίσω και να ζητήσω συγνώμη που είμαι άνθρωπος. Και το χειρότερο είναι ότι, πιθανώς, ακόμα και στον καιρό της “ειρήνης”, παρεμφερείς βαρβαρότητες λαμβάνουν χώρα, αν και με άλλους, εύσημους ή αφανείς τρόπους, σε βάρος, πάντα, των ανυπεράσπιστων και αθώων, αδυνάτων.